

[Aksel Larsen.]

tale, og jeg lyttede også med interesse til denne advarsel fra det ærede medlem hr. Viggo Starcke. Jeg kan nemlig huske, at i forfatningskommissionen, som dog formentlig formelt må have lige så stor betydning som et folketingsudvalg, har man med retsforbundets godkendelse fulgt den praksis, at når et flertal af partierne i kommissionen var enige om en bestemt linie for kommissionens arbejde, så smed man mindretallet ud og fortsatte under mere private og formodentlig mere hyggelige former forhandlingerne, som ganske vist ikke førte til noget resultat. Denne metode har retsforbundet dengang godkendt; det ærede medlem hr. Viggo Starcke kan spørge sin partifælle det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) derom og få nærmere besked. Når retsforbundet dengang syntes, at dette var i sin bedste orden, er det jo lidt overraskende for mig, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke nu kommer og protesterer mod sådanne metoder; men det er måske et udtryk for, at retsforbundets medlemmer så at sige har principiel pligt til at være uenige.

Hvorom alting er, vi har ikke været med i nogen af forhandlingerne, vi er ikke altfor vel informerede, og vi kan kun sige til os selv, at her får vi præsenteret en betænkning vedrørende en del af de lovforslag, der udgør regeringens samlede buket af kriseforslag; vi får så at vide, at der vil ske noget engang i april måned med resten af lovforslagene eller med en del af af resten af lovforslagene; vi får antydning, hvad der vil ske, men nogen garanti for, at det vil gå, som man bebuder, har vi jo ikke, da vi som sagt ikke har deltaget i forhandlingerne og ikke ved, hvor forpligtende de har været.

Endelig har vi vore tvivl om, hvorvidt det, man nu dels vil gennemføre i dag og i morgen, dels bebuder at ville komme med efter landstingsvalget, bliver det sidste ord, der bliver sagt i denne sag eller i denne omgang. Jeg har svært ved at tro det. Hvis jeg opfattede den højtærede finansminister rigtigt, sagde han under første behandling af regeringens kriselovforslag noget om, at hvis vi regnede med det gunstigste tilfælde, nemlig en samlet tildeling af Marshallpenge på omkring 400 mill. kr. i indeværende år, måtte man alligevel regne med et valutaunderskud på fra 300 til 500 mill. kr.; og der måtte derfor meget omgående træffes nogle foranstaltninger, som kunne bringe dette valutaunderskud ud af verden. Jeg indrømmer, at jeg ikke er i stand til helt nøjagtigt at gøre op, hvad de foranstaltninger, som man nu siges at være blevet enig om,

udgør i samlet valutabesparelse, men jeg rammer da ikke forkert, når jeg siger, at de udgør absolut hverken 400 eller 500 mill. kr., men adskilligt mindre. Det er yderligere sådan, at det væsentligste af det, man synes at være blevet enig om, skal være den tvungne opsparing, som først træder i kraft til efteråret — er det i november, pengene skal indbetales?

Jeg kan altså ikke indse, at man ved hjælp af de lovforslag, vi her behandler, og ved hjælp af det, man siger man vil gennemføre dels ad lovgivningens, dels ad administrativ vej efter landstingsvalget, kan nå det mål, som finansministeren og de fire samvirkende partier har sat sig. Derfor vil det aldeles ikke forbavse kommunisterne, om vi i april eller maj måned bliver stillet overfor nye ulykkebeduende taler fra de forskellige ministres side. Det vil ikke forbavse os, om det ærede medlem hr. H. C. Hansen til den tid står op og siger, at hans pessimisme var berettiget. Det vil ikke forbavse os, om man til den tid kommer og siger, at nu må man supplere kriseforliget med yderligere en række nedskæringsforanstaltninger. Af disse grunde må man tillade os foreløbig at afholde os fra at sige vor endelige mening om det forlig, der her er sluttet.

Det gælder også et af de omstridte spørgsmål, nemlig spørgsmålet om angrebet på pristalsreguleringen af lønningerne. Pristalsreguleringen af lønningerne synes i alt væsentligt, omend ikke fuldstændigt, at være reddet i denne omgang, men jeg efterlyser en garanti for, at der ikke bliver forsøgt et nyt attentat på den i april eller maj eller efter julipristallets offentliggørelse. Jeg ved ikke, om jeg får noget svar, men jeg tillader mig at spørge regeringen og det ærede medlem hr. H. C. Hansen, om man i så henseende har truffet nogen aftaler, eller om den buket, vi nu behandler, plus det, vi ved skal komme i april, kan forventes eller befrygtes suppleret med et nyt såkaldt stødpudeforslag senere.

Jeg tilføjer, for at der ingen misforståelse skal være, at vi kommunister aldeles ikke er af den mening, at det er nødvendigt at gennemføre nogen forbrugsbegrænsning. Men vi er af den mening, at hvis man fører en fornuftig udenrigspolitik og en fornuftig handelspolitik, og hvis man holder op at kaste de mange hundrede millioner ud i valuta til militærvæsenet, ville der overhovedet ikke være nogen valutakrise, så ville Danmarks forøgede velstand kunne bruges til at tillade en forøgelse af befolkningens forbrug i stedet for det, man her tilstræber, en nedskæring af befolkningens forbrug.